

ще се накити съ нашитѣ хубави цвѣтчета и ние, усмихнати, ще разгонваме тѣжнитѣ му мисли!...

Тогава всички — дървета, цвѣтя, птички зашумѣха, цѣлата гора запѣ радостна пѣсень:

— Колко хубава и богата е земята! И на всички тия богатства и красоти господарь е човѣкътъ. Нека всички хора се трудятъ, нека всички задружно отгледатъ тия земни рожби! И ако хората не заживѣятъ общъ братски животъ, тогава тая хубава земя ще се обърне въ черъ мълчаливъ гробъ, надъ който нѣма вѣтрецъ да повѣе, нѣма птичка да запѣе, нѣма цвѣте да цѣфне!... Скоро, скоро ще трѣбва да дойде деньтъ, когато всички ще се трудятъ и радватъ на труда си!...

Весело пѣеше гората, а бистро изворче все тѣй бѣблѣше и разказваше на хората за бѣдащи дни, когато всички ще бѣдатъ щастливи...

*Ив. Руневски.*

